Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

27 април 2017 година*

„Преюдициално запитване — Работници мигранти — Социална сигурност — Приложимо законодателство — Регламент (ЕИО) № 1408/71 — Член 14, параграф 2, буква а) — Регламент (ЕИО) № 574/72 — Член 12а, точка 1а) — Споразумение между Европейската общност и Швейцарската конфедерация — Членове на екипажи — Работници, командировани в друга държава членка — Швейцарски клон — Формуляр E 101 — Доказателствена сила“

По дело C-620/15

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Cour de cassation (Франция) с акт от 6 ноември 2015 г., постъпил в Съда на 23 ноември 2015 г., в рамките на производство по дело

A-Rosa Flussschiff GmbH

срещу

Union de recouvrement des cotisations de sécurité sociale et d'allocations familiales d'Alsace (Urssaf), правоприемник на Urssaf du Bas-Rhin,

Sozialversicherungsanstalt des Kantons Graubünden,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: R. Silva de Lapuerta (докладчик), председател на състава, E. Regan, Ал. Арабаджиев, C. G. Fernlund и S. Rodin, съдии,

генерален адвокат: H. Saugmandsgaard Øe,

секретар: V. Giacobbo-Peyronnel, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 5 октомври 2016 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за A-Rosa Flussschiff GmbH, от M. Schlingmann, Rechtsanwalt,

— за Union de recouvrement des cotisations de sécurité sociale и d'allocations familiales d'Alsace (Urssaf), правоприемник на Urssaf du Bas-Rhin, от J.-J. Gatineau, адвокат,

— за френското правителство, от D. Colas и C. David, в качеството на представители,

* Език на производството: френски.

— за белгийското правителство, от M. Jacobs, L. Van den Broeck и J. Van Holm, в качеството на представители,

— за чешкото правителство, от M. Smolek и J. Vláčil, в качеството на представители,

— за Ирландия, от G. Hodge, E. Creedon и A. Joyce, в качеството на представители, подпомагани от N. Donnelly, adviser,

— за кипърското правителство, от N. Ioannou, в качеството на представител,

— за Европейската комисия, от D. Martin, в качеството на представител,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 12 януари 2017 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване е относно тълкуването на член 14, параграф 2, буква а) от Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 година за прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица, самостоятелно заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността, и на член 12а, точка 1а) от Регламент (ЕИО) № 574/72 на Съвета от 21 март 1972 година относно определяне на реда за прилагане на Регламент № 1408/71, в редакцията им, изменена и актуализирана с Регламент (ЕО) № 118/97 на Съвета от 2 декември 1996 г. (ОВ L 28, 1997 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 4, стр. 35), изменени с Регламент (ЕО) № 647/2005 на Европейския парламент и на Съвета от 13 април 2005 г. (ОВ L 117, 2005 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 211) (наричани по-нататък съответно „Регламент № 1408/71“ и „Регламент № 574/72“).

2 Запитването е отправено в рамките на спор, от една страна, между A-Rosa Flussschiff GmbH (наричано по-нататък „A-Rosa“) и Union de recouvrement des cotisations de sécurité sociale et d’allocations familiales (URSSAF) d’Alsace (Съюз за събиране на социалноосигурителните вноски и за семейните добавки (СССВСД) на Елзас, правоприемник на Urssaf du Bas-Rhin (СССВСД на Долен Рейн, Франция), и от друга страна, между A-Rosa и Sozialversicherungsanstalt des Kantons Graubünden (Каса за социално осигуряване на кантона Граубюнден, Швейцария, наричана по-нататък „Швейцарската каса за социално осигуряване“) по повод на акт за установяване на задължения поради неплащане на осигурителни вноски към френската схема за социална сигурност за периода от 1 април 2005 г. до 30 септември 2007 г., за който URSSAF уведомява A-Rosa.

Правна уредба

Правото на Съюза

Регламент № 1408/71

3 Членове 13—17а от Регламент № 1408/71 са част от дял II от него, който е озаглавен „Определяне на приложимото законодателство“.

4 След като в член 13, параграф 1 се установява правилото, че лицата, за които се прилага този регламент, са подчинени на законодателството само на една-единствена държава членка, разпоредбата продължава по следния начин:

„2. Съобразно разпоредбите на членове от 14 до 17:

а) лице, което е заето на работа на територията на една държава членка, е подчинено на законодателството на тази държава, дори и ако пребивава на територията на друга държава членка или ако седалището или мястото на стопанска дейност на предприятието или лицето, което го е наело на работа, се намира на територията на друга държава членка;

[…]“.

5 В член 14 от посочения регламент, озаглавен „Особени правила, приложими за други лица, освен моряците, които са наети на платена работа“, е предвидено следното:

„Разпоредбите на член 13, параграф 2, буква а) се прилагат при съблюдаване на следните изключения и обстоятелства:

1) а) Лице, което е заето на работа на територията на държава членка от предприятие, в което обичайно работи, което е командировано от това предприятие на територията на друга държава членка да извършва работа там за въпросното предприятие, продължава да бъде подчинено на законодателството на първата държава членка, при условие че очакваната продължителност на въпросната работа не превишава 12 месеца и че лицето не е изпратено да замести друго лице, чийто срок на командироване е изтекъл.

[…]

2) Лице, което е обичайно заето на работа на територията на две или повече държави членки, е подчинено на законодателството, което се определя по следния начин:
а) лице, което е член на екипажа на предприятие, което за своя или за чужда сметка извършва услуги по международен железопътен, автомобилен, въздушен или речен превоз на пътници или стоки и чието седалище или място на стопанска дейност се намира на територията на държава членка, е подчинено на законодателството на последно споменатата държава при следните ограничения:
i) когато посоченото предприятие има клон или постоянно представителство на територията на друга държава членка, различна от тази, в която се намира седалището или мястото му на стопанска дейност, лице, което е заето на работа в такъв клон или постоянно представителство, е подчинено на законодателството на държавата членка, на чиято територия се намира съответният клон или постоянно представителство;

[…]“.

6 Съгласно член 80, параграф 1 от същия регламент:

„Към Комисията се създава Административна комисия за социално осигуряване на работници мигранти (по-долу наричана „административната комисия“), състояща се от по един представител на правителството на всяка държава членка, ко[й]то при необходимост се подпомага от експертни съветници“.

7 Съгласно член 81, буква а) от Регламент № 1408/71 задължение на административната комисия е да разглежда по-конкретно всички административни въпроси и въпроси на тълкуване, произтичащи от разпоредбите на посочения регламент.

8 Член 84а, параграф 3 от Регламента предвижда:

„В случай на затруднения при тълкуването или прилагането на настоящия регламент, които биха могли за застрашат правата на лице, включено в неговото приложно поле, институцията на компетентната държава или на държавата по пребиваване на заинтересованото лице се свързва с институцията/ите на съответната/ите държава/и членка/и. Ако в разумен срок не може да се намери решение, заинтересованите органи могат да поискат намесата на Административната комисия“.

9 Регламент № 1408/71 е отменен и заменен, считано от 1 май 2010 г., с Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година за координация на системите за социална сигурност (ОВ L 166, 2004 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 82 и поправка в ОВ L 33, 2008 г., стр. 12).

Регламент № 574/72

10 Озаглавен „Прилагане на разпоредбите на регламента за определяне на приложимото законодателство“, дял III от Регламент № 574/72 определя подробните правила за прилагане на членове 13—17 от Регламент № 1408/71.

11 По-конкретно в член 12а, точка 1а) от Регламент № 574/72 е предвидено, че в съответствие с разпоредбите на член 14, параграф 2, буква а) от Регламент № 1408/71 институцията, определена от компетентния орган на държавата членка, чието законодателство следва да остане приложимо, издава удостоверение, наречено „формуляр E 101“, в което се посочва, че до определена дата заетото лице остава субект на това законодателство.

12 Считано от 1 май 2010 г., Регламент № 574/72 е отменен и заменен с Регламент (ЕО) № 987/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 година за установяване процедурата за прилагане на Регламент (ЕО) № 883/2004 (ОВ L 284, 2009 г., стр. 1).

Решение № 181 на Административната комисия от 13 декември 2000 г.

13 Въз основа на член 81, буква а) от Регламент № 1408/71 Административната комисия приема Решение № 181 от 13 декември 2000 г. за тълкуването на член 14, параграф 1, член 14а, параграф 1 и член 14б, параграфи 1 и 2 от Регламент № 1408/71 (ОВ L 329, 2001 г., стр. 73).

14 Според точка 6 от това решение „[з]а предпочитане е формулярът E 101 да бъде издаден преди началото на съответния период; той може обаче да бъде издаден по време на този период, дори след като той изтече, в който случай той може да има обратно действие“ [неофициален превод].

15 Точка 7 от посоченото решение има следното съдържание:

„Задължението за сътрудничество, посочено в точка 5 г) от настоящото решение, задължава също:

а) компетентната институция на изпращащата държава да направи правилна преценка на фактите, релевантни за прилагането на член 14, параграф 1, член 14а, параграф 1 и член 14б, параграфи 1 и 2 от Регламент [№ 1408/71] и на членове 11 и 11а от Регламент [№ 574/72], а затова и да гарантира, че формуляр E 101 е правилно попълнен;

б) компетентната институция на държавата по заетостта и на всяка друга държава членка да се счита обвързана от формуляр E 101, докато не бъде оттеглен или обявен за невалиден от компетентната институция на изпращащата държава;

в) компетентната институция на изпращащата държава да преразгледа основателността на издаването на този формуляр и, ако са налице условията за това, да го оттегли, когато институция на държавата по заетостта изрази съмнение относно точността на фактите в основата на този формуляр“ [неофициален превод].

16 В точка 9 от същото решение е предвидено следното:

„При несъгласие, което не може да бъде преодоляно, всяка заинтересована компетентна институция може да представи на административната комисия, чрез своя правителствен представител, нота, която се разглежда на първото заседание след двадесетия ден след подаването на тази нота, за да се направи опит за постигане на съгласие по въпросите, по които становищата относно приложимото в случая законодателство се разминават“ [неофициален превод].

Споразумение ЕО—Швейцария

17 В член 8 от Споразумението между Европейската общност и нейните държави членки, от една страна, и Швейцарската конфедерация, от друга страна, относно свободното движение на хора, подписано в Люксембург на 21 юни 1999 г., одобрено от името на Европейската общност с Решение 2002/309/ЕО, Евратом на Съвета и на Комисията относно споразумение за научно и технологично сътрудничество от 4 април 2002 г. за сключване на седем споразумения с Швейцарската конфедерация (ОВ L 114, 2002 г., стр. 1, наричано по-нататък „Споразумението ЕО—Швейцария“), е предвидено, че:

„Договарящите се страни предоставят условия в съответствие с приложение II за съгласуване на системите за социална сигурност […]“.

18 Член 1 от приложение II към Споразумението ЕО—Швейцария относно съгласуване на системите за социална сигурност гласи:

„1. Договарящите се страни се споразумяха, по отношение на координацията на схемите за социална сигурност, да прилагат помежду си актовете на Общността, на които се прави позоваване, които са в сила към датата на сключване на споразумението и така както е променено с раздел А от настоящото приложение, или правила, равносилни на тези актове.

2. Терминът „държава членка (държави членки)“, съдържащ се в актовете, посочени в раздел А от настоящото приложение, трябва да се разбира като включващ Швейцария в допълнение на страните, обхванати от съответните актове на Общността“.

19 В раздел А от това приложение се посочват по-конкретно Регламенти № 1408/71 и № 574/72.

20 С Решение № 1/2012 на съвместния комитет, създаден съгласно споразумението ЕО—Швейцария, от 31 март 2012 година за замяна на приложение II към посоченото споразумение относно координацията на схемите за социална сигурност (ОВ L 103, 2012 г., стр. 51), влязло в сила на 1 април 2012 г., раздел А от посоченото приложение е актуализиран и в него вече се посочват Регламенти № 883/2004 и № 987/2009.

21 Въпреки това за фактите, предхождащи влизането в сила на това решение, каквито са свързаните със спора в главното производство, продължават да се прилагат Регламенти № 1408/71 и № 574/72, въз основа на раздел А, точки 3 и 4 от приложение II към Споразумението ЕО-Швейцария, изменено с решение № 1/2012, което продължава да препраща към Регламенти № 1408/71 и № 574/72 „когато става въпрос за случаи в миналото“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

22 Дружеството A-Rosa, със седалище в Германия, използва два кораба за туристически пътувания, плаващи по Рона (Франция) и Сона (Франция), на борда на които работят съответно 45 и 46 сезонни работници, граждани на държави членки, различни от Франция, които изпълняват хотелиерски функции. Двата кораба плават изключително във френските вътрешнотериториални води.

23 A-Rosa има установен в Швейцария клон, чиято дейност се състои в управление на всичко свързано с дейността на корабите, с управлението и администрацията и с човешките ресурси, т.е. с персонала, зает на тези кораби. В това отношение за трудовите договори на споменатите по-горе сезонни работници се прилага швейцарското право.

24 След извършена на 7 юни 2007 г. проверка на двата кораба, URSSAF установява нередности във връзка със социалното осигуряване на заетите лица, изпълняващи хотелиерски дейности. В резултат на тези констатации е издаден актът за установяване на задължение за сумата 2 024 123 eur забавени плащания на социалноосигурителни вноски по френската схема за социална сигурност за периода от 1 април 2005 г. до 30 септември 2007 г., за който акт A-Rosa е уведомено на 22 октомври 2007 г.

25 По време на проверките A-Rosa представя една първа партида формуляри E 101 за 2007 г., издадени от швейцарската каса за социално осигуряване на основание член 14, параграф 2, буква а) от Регламент № 1408/71.

26 A-Rosa оспорва акта за установяване на задължение пред съда за спорове във връзка със социалното осигуряване, Долен Рейн (Франция). Жалбата е отхвърлена с решение от 9 февруари 2011 г. Тази юрисдикция всъщност приема, че дейността на A-Rosa е изцяло насочена към територията на Франция и че тя се осъществява там редовно, трайно и непрекъснато, така че A-Rosa не може да се позовава на член 14, параграф 1 от Регламент № 1408/71, посочен от него в производството по жалбата му, тъй като с тази разпоредба се урежда особеното положение на командироване на работници.

27 A-Rosa подава въззивна жалба срещу това решение до Cour d'appel de Colmar (Апелативен съд Колмар, Франция).

28 С писмо от 27 май 2011 г., URSSAF прави искане до швейцарската каса за социално осигуряване за оттегляне на формулярите E 101, като посочва по-конкретно че тези формуляри не е трябвало да се съставят на основание член 14, параграф 2, буква а) от Регламент № 1408/71, след като дейността на въпросните кораби се осъществява постоянно и единствено във Франция, така че за заетите лица, наети специално за да работят на борда на тези кораби, е трябвало периодически да се подават декларации до френските органи за социална сигурност.

29 С писмо от 18 август 2011 г., швейцарската каса за социално осигуряване отговаря на това искане, като посочва по-конкретно че е задължила A-Rosa да приспадне социалноосигурителните вноски в съответствие с правото на съответната страна за лицата, работещи ефективно само в една държава — членка на Съюза, и иска от URSSAF, тъй като за 2007 г. всички социалноосигурителни вноски за тези лица са приспаднати и платени в Швейцария, да се откаже от корекция със задна дата за включване на тези лица към френската схема за социална сигурност.

30 В хода на производството пред въззивната инстанция A-Rosa представя втора партида формуляри E 101 за 2005 г. и 2006 г., също издадени от швейцарската каса за социално осигуряване на основание член 14, параграф 2, буква а) от Регламент № 1408/71.

31 В основната си част подадената от A-Rosa въззивна жалба е отхвърлена от Cour d'appel de Colmar с решение от 12 септември 2013 г. В това отношение, макар това дружество да се позовава на доказателствата в негова полза, каквито са представените от него формуляри E 101, посочената юрисдикция, след като отбелязва, че такива формуляри са издадени не на основание член 14, параграф 1, буква а) от Регламент № 1408/71, на който A-Rosa заявява, че се основава, а на член 14, параграф 2, буква а) от посочения регламент, и тези формуляри са представени от A-Rosa на две партиди, първата по време на проверките на URSSAF, а втората — след решението на Съда за спорове във връзка със социалното осигуряване, Долен Рейн, установява, че заетите лица, за чиито възнаграждения е издаден актът за установяване на задължение, осъществяват дейността си само на територията на Франция, така че A-Rosa не е обосновало изключения, позволяващи му да избегне принципа на териториалност, установен в член 13, параграф 2, буква а) от Регламент № 1408/71.

32 A-Rosa подава касационна жалба срещу това решение до запитващата юрисдикция, Cour de cassation (Касационен съд, Франция). Изхождайки от направените от Cour d'appel de Colmar констатации, тази юрисдикция се пита дали издаването на формуляр E 101 от компетентната институция на държава членка на основание член 14, параграф 2, буква а) от Регламент № 1408/71 има действието, което практиката на Съда обикновено свързва с такъв формуляр, когато условията, при които заетото лице, за което се отнася този формуляр, осъществява дейността си на територията на друга държава членка, очевидно не попадат в материалното приложно поле на дерогационните правила, предвидени в посочения член 14.

33 При това положение Cour de cassation (Касационен съд) решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Задължително ли е [удостоверителното] действие на формуляр E 101, издаден в съответствие с член 11, параграф 1 и член 12а, точка 1а) от Регламент № 574/72 […], от институцията, определена от органа на държавата членка, чието социално осигурително законодателство остава приложимо за заетото лице, от една страна, за институциите и органите на приемащата държава [членка], и от друга страна, за юрисдикциите на същата държава членка, когато се установи, че условията на дейността на заетото лице очевидно не попадат в материалното приложно поле на дерогационните правила по член 14, параграфи 1 и 2 от Регламент № 1408/71?“.

По преюдициалния въпрос

34 С въпроса си запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 12а, точка 1а) от Регламент № 574/72 трябва да се тълкува в смисъл, че формуляр E 101, издаден от институцията, определена от компетентния орган на държава членка на основание член 14, параграф 2, буква а) от Регламент № 1408/71, обвързва както институциите за социално осигуряване на държавата членка, в която се извършва работата, така и юрисдикциите на тази държава членка, дори когато те установят, че условията на дейността на съответното заето лице очевидно не попадат в материалното приложно поле на тази разпоредба от Регламент № 1408/71.

35 В самото начало следва да се припомни, че съгласно постоянната практика на Съда в рамките на преюдициално производство по член 267 ДФЕС, основано на ясно разделение на правомощията между националните юрисдикции и Съда, само националният съд е компетентен да установи и прецени фактите по делото в главното производство, както и да тълкува и прилага националното право. В това производство Съдът е оправомощен единствено да се произнася по тълкуването или валидността на правото на Съюза с оглед на фактическата и правна обстановка,

така както е описана от запитващата юрисдикция, за да ѝ предостави полезната информация за разрешаването на спора, с който е сезирана (решение от 28 юли 2016 г., Kratzer, C-423/15, EU:C:2016:604, т. 27).

36 Затова на поставения от запитващата юрисдикция въпрос, така както е преформулиран в точка 34 от настоящото решение, следва да се отговори, като се изходи от направените от нея констатации, без да се предрешава въпросът дали съответните заети лица попадат или не в приложното поле на член 14 от Регламент № 1408/71, нито за приложимото спрямо тези работници законодателство.

37 Следва да се припомни, че целта на формуляр E 101, както и на материалноправната уредба в член 14, параграф 2, буква а) от Регламент № 1408/71, е да улесни свободното движение на работници и свободата при предоставяне на услуги (вж. по аналогия решение от 26 януари 2006 г., Herbosch Kiere, C-2/05, EU:C:2006:69, т. 20 и цитираната съдебна практика).

38 В посочения формуляр компетентната институция на държавата членка, в която е установено предприятието, наело съответните работници, декларира, че по отношение на тях остава приложима нейната схема за социална сигурност. По този начин поради принципа, според който работниците трябва да се осигуряват само по една схема за социална сигурност, този формуляр по необходимост предполага, че схемата на другата държава членка не следва да се прилага (решение от 26 януари 2006 г., Herbosch Kiere, C-2/05, EU:C:2006:69, т. 21 и цитираната съдебна практика).

39 В това отношение следва да се отбележи, че прогласеният в член 4, параграф 3 ДЕС принцип на лоялно сътрудничество задължава издаващата институция да направи правилна преценка на фактите, релевантни за прилагането на правилата за определяне на приложимото законодателство в областта на социалната сигурност, и следователно да гарантира точността на информацията, нанесена във формуляр E 101 (решение от 26 януари 2006 г., Herbosch Kiere, C-2/05, EU:C:2006:69, т. 22 и цитираната съдебна практика).

40 Що се касае до компетентната институция на държавата, в която се осъществява дейността, също от задълженията за сътрудничество, произтичащи от член 4, параграф 3 ДЕС, следва, че те няма да бъдат изпълнени, а целите на член 14, параграф 2, буква а) от Регламент № 1408/71 и на член 12а, точка 1а) от Регламент № 574/72 няма да бъдат взети предвид — ако институцията на посочената държава членка счита, че не е обвързана от отразеното във формуляр E 101 и подчинява тези работници и на своята собствена схема за социална сигурност (вж. по аналогия решение от 30 март 2000 г., Banks и др., C-178/97, EU:C:2000:169, т. 39 и цитираната съдебна практика).

41 Следователно формулярът E 101, доколкото създава презумпция, че съответният работник се осигурява според правилата по схемата за социална сигурност на държавата членка, в която е установено предприятието, за което работи, е задължителен за компетентната институция на държавата членка, в която този работник извършва дадена работа (вж. в този смисъл решение от 30 март 2000 г., Banks и др., C-178/97, EU:C:2000:169, т. 40 и цитираната съдебна практика).

42 Обратното разрешение би могло да наруши принципа на осигуряване на заетите лица само по една схема за социална сигурност и предвидимостта на приложимата схема, а поради това и правната сигурност. Наистина, в случаи, при които е трудно да се определи приложимата схема, всяка от компетентните институции на двете засегнати държави членки ще бъде склонна да смята, в ущърб на съответните работници, че по отношение на тях е приложима собствената ѝ схема за социална сигурност (решение от 26 януари 2006 г., Herbosch Kiere, C-2/05, EU:C:2006:69, т. 25 и цитираната съдебна практика).

43 Поради това, докато формулярът E 101 не бъде оттеглен или обявен за невалиден, компетентната институция на държавата членка, в която работникът извършва дадена работа, трябва да се съобразява с факта, че той вече е подчинен на социалноосигурителното законодателство на държавата членка, в която е установено предприятието, което го е наело, и поради това тази институция не би могла да подчини въпросния работник на собствената си схема за социална сигурност (решение от 30 март 2000 г., Banks и др., C-178/97, EU:C:2000:169, т. 42 и цитираната съдебна практика).

44 Все пак компетентната институция на държавата членка, която е изготвила формуляра E 101, следва да прецени отново дали това издаване е основателно и ако са налице условията за това, да оттегли този формуляр, когато компетентната институция на държавата членка, в която работникът извършва дадена работа, изрази съмнение относно точността на фактите, които са в основата на този формуляр, а поради това и на съдържащата се в него информация, по-конкретно защото не отговарят на изискванията на член 14, параграф 2, буква а) от Регламент № 1408/71 (вж. по аналогия решение от 30 март 2000 г., Banks и др., C-178/97, EU:C:2000:169, т. 43 и цитираната съдебна практика).

45 В случай че съответните институции не успеят да постигнат съгласие именно относно преценката на присъщите на конкретно положение факти и поради това и по въпроса дали то попада в приложното поле на член 14, параграф 2, буква а) от Регламент № 1408/71, те могат да се обърнат към административната комисия (вж. по аналогия решение от 26 януари 2006 г., Herbosch Kiere, C-2/05, EU:C:2006:69, т. 28 и цитираната съдебна практика).

46 Ако тя не успее да отстрани различията в становищата на компетентните институции относно приложимото в конкретния случай законодателство, за държавата членка, на чиято територия съответният работник извършва дадена работа, остава възможността, без да се накърняват евентуалните способи за защита по съдебен ред, съществуващи в държавата членка на издаващата институция, да образува производство за установяване на неизпълнение на задължения съгласно член 259 ДФЕС, за да даде възможност на Съда по повод на такъв иск да разгледа въпроса за приложимото спрямо този работник законодателство, а следователно и точността на отразената във формуляра E 101 информация (решение от 10 февруари 2000 г., FTS, C-202/97, EU:C:2000:75, т. 58).

47 Ако се приеме, че компетентната национална институция може, като сезира юрисдикция на приемащата съответния работник държава членка, на която тази институция е подчинена, да получи решение, с което се приема, че формуляр E 101 е невалиден, има опасност системата, основана на лоялното сътрудничество между компетентните институции на държавите членки, да се провали (решение от 26 януари 2006 г., Herbosch Kiere, C-2/05, EU:C:2006:69, т. 30)

48 От изложеното дотук следва, че докато не бъде оттеглен или обявен за невалиден, формулярът E 101 е задължителен във вътрешния правен ред на държавата членка, в която заетото лице отива, за да извършва дадена работа, и следователно обвързва институциите на тази държава членка (вж. в този смисъл решение от 26 януари 2006 г., Herbosch Kiere, C-2/05, EU:C:2006:69, т. 31).

49 От това следва, че юрисдикция на приемащата държава членка не е оправомощена да проверява валидността на формуляр E 101 с оглед на обстоятелствата, въз основа на които е бил издаден (вж. в този смисъл решение от 26 януари 2006 г., Herbosch Kiere, C-2/05, EU:C:2006:69, т. 32).

50 Впрочем Съдът вече се е произнесъл, че доколкото формуляр E 101 е задължителен за компетентната институция на приемащата държава членка, по никакъв начин не може да се обоснове изводът, че лицето, което ползва услугите на съответния работник, не би следвало да

се довери на този формуляр. Ако има съмнения относно валидността на формуляра, това лице трябва все пак да уведоми за това въпросната институция (решение от 9 септември 2015 г., X и van Dijk, C-72/14 и C-197/14, EU:C:2015:564, т. 42 и цитираната съдебна практика).

51 При това положение формуляр E 101, издаден от компетентната институция на държава членка в съответствие с член 12а, точка 1а) от Регламент № 574/72, независимо че според институциите и юрисдикциите на държавата членка, в която се извършва работата, съответните работници не попадат в приложното поле на член 14, параграф 2, буква а) от Регламент № 1408/71, обвързва както тези институции и юрисдикции, така и лицето, което използва услугите на тези работници.

52 Фактът, че тези работници очевидно не попадат в приложното поле на посочения член 14, по никакъв начин не променя горните съображения.

53 Наистина, когато чрез практиката си Съдът определя процедурата, която трябва да се следва за разрешаване на евентуалните спорове между институциите на съответните държави членки относно валидността или точността на формуляр E 101, институциите на държавите, които трябва да прилагат Регламенти № 1408/71 и № 574/72, включително Конфедерация Швейцария в съответствие със споразумението ЕО—Швейцария, трябва да спазват тази процедура, дори ако се е оказало, че условията на дейността на съответните работници очевидно не попадат в материалното приложно поле на разпоредбата, въз основа на която е издаден формулярът E 101.

54 При това положение доводите, изложени от френското правителство и от URSSAF относно неефективността на тази процедура и необходимостта да се предотвратят нелоялната конкуренция и социалният дъмпинг, изобщо не могат да оправдаят неспазването ѝ, нито, a fortiori, решението да не се приеме формуляр E 101, издаден от компетентната институция на друга държава членка.

55 Такива доводи не могат да се приемат за обосновани с цел изменение, при обстоятелства като разглежданите в главното производство, на практиката на Съда в това отношение.

56 Наистина, първо по делото в главното производство от представената на Съда преписка се установява, че френските органи нито са изчерпали като средство диалога с Швейцарската каса за социално осигуряване, нито дори са се опитали да сезират административната комисия, така че фактите, довели до този спор, не са от такова естество, че да извадят на показ твърдени недостатъци на определената с практиката на Съда процедура и да покажат невъзможността за справяне с евентуални положения на нелоялна конкуренция или на социален дъмпинг, както отбелязва генералният адвокат в точки 75 и 82 от заключението си.

57 След това трябва да се отбележи, че в Решение № 181 са възприети правните принципи, изведени от практиката на Съда във връзка с формуляра E 101, включително задължението с евентуалните различни становища относно законодателството, приложимо спрямо фактите, въз основа на които е издаден формулярът E 101, да бъде сезирана административната комисия.

58 Впрочем в член 84а, параграф 3 от Регламент № 1408/71 законодателят на Съюза предвижда в случай на затруднения при тълкуването или прилагането на Регламента, които биха могли да застрашат правата на лице, включено в неговото приложно поле, на първо място диалога между компетентните институции на съответните държави членки, и на второ място, намесата на Административната комисия.

59 Освен това действащият сега Регламент № 987/2009 кодифицира практиката на Съда, като утвърждава задължителния характер на формуляра E 101 и изключителната компетентност на издалата го институция да преценява валидността на този формуляр, и като възпроизвежда

буквално оспорваната от френското правителство и от URSSAF процедура, като средство за разрешаване на споровете, както относно точността на изготвените от компетентната институция на държава членка документи, така и относно определянето на приложимото законодателство спрямо съответния работник.

60 На последно място, фактът, че в случая държавата, издала формуляри E 101, е Конфедерация Швейцария и поради това срещу тази държава не може да се предяви евентуален иск за установяване на неизпълнение на задължения, както изтъква френското правителство, няма никакво отражение върху задължителния характер на формулярите E 101, предмет на делото в главното производство, тъй като Споразумението ЕС—Швейцария предвижда своя собствена система за уреждане на спорове между договарящите страни, както отбелязва генералният адвокат в точка 65 от заключението си.

61 С оглед на изложените по-горе съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че член 12а, точка 1а) от Регламент № 574/72 трябва да се тълкува в смисъл, че формуляр E 101, издаден от определената от компетентния орган на държава членка институция на основание член 14, параграф 2, буква а) от Регламент № 1408/71, обвързва както социалноосигурителните институции на държавата членка, в която се извършва работата, така и юрисдикциите на тази държава членка, дори когато те установят, че условията на дейността на съответния работник очевидно не попадат в материалното приложно поле на тази разпоредба от Регламент № 1408/71.

По съдебните разноски

62 С оглед на обстоятелството, че за страните в главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

Член 12а, точка 1а) от Регламент (ЕИО) № 574/72 на Съвета от 21 март 1972 година относно определяне на реда за прилагане на Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 година за прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица, самостоятелно заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността, в редакцията, изменена и актуализирана с Регламент № 118/97, на Съвета от 2 декември 1996 г., изменен с Регламент (ЕО) № 647/2005 на Европейския парламент и на Съвета от 13 април 2005 г., трябва да се тълкува в смисъл, че формуляр E 101, издаден от определената от компетентния орган на държава членка институция на основание член 14, параграф 2, буква а) от Регламент № 1408/71, в редакцията, изменена и актуализирана с Регламент № 118/97, изменен с Регламент (ЕО) № 647/2005 на Европейския парламент и на Съвета от 13 април 2005 г., обвързва както социалноосигурителните институции на държавата членка, в която се извършва работата, така и юрисдикциите на тази държава членка, дори когато те установят, че условията на дейността на съответния работник очевидно не попадат в материалното приложно поле на тази разпоредба от Регламент № 1408/71.

Подписи